

V.

И чуе се вик за мир на земята.

Плжчища воинство, ей ред години,
По боища потоци леят кръв,
Едвали некой тех ще ги надмине:
Понесли толкоз злоба, толкоз стржв.

В запусрене сж цветущите долини,
На мирний труд плодjt се похити:
Де твждий на война крак помини,
Там траур висне, лавжр не цжвти.

Безмжлвен, рухнал храм ни е душата,
Очите ожидание изпи, —
Невзрачна е за Бога тук земята, —
Заместник негов кой ще мир вести? . .

1916.